

и свекърва, послѣ засмѣнятъ и деверъ, а най-подиръ, когато вече старата майка бѣ постлала месалъ и на него бѣ начупила пита и сложила бѣ снетитѣ отъ дънера на дървото чесънь, оцетъ, сирене и кисело млѣко, то прибра се за обѣдъ при тѣхъ и високия, плѣщестия, мургавъ, винаги мълчеливъ младъ стопанъ — Кара Илия. Тѣ мълкомъ се нахраниха, послѣ Илия намръщенъ пое рожбето си отъ ржцѣтъ на младата си съпруга, а тая зауредва люлката.

Радостта—чужда инакъ за мургавото мрачно лице на Кара Илия—сега бавно все по завладяваше неговитѣ голѣми черни очи, тия се разкриваха, тайнственния огънь на планинецъ се губѣше отъ тѣхъ, тѣ ставаха сѣкашъ продълговати, като кога агне жалномилно блѣе за майка си. И наистина, до като майката уреждаше люлката за първината си момчана рожба, то бащата се вдаваше неусѣтно на чужда за лицето му радость, а послѣ лека полека изпадаше съ погледа на очитѣ си въ оная безпричинна за човѣка тжга, която е такъвъ неканенъ и постояненъ гостъ за хората въ робство. Кара Илия дигна мѣничкото си бебенце на длънъта на лѣвата си ржка, полюбува му се съ кротко омилини очи, па протѣгна дѣсната си ржка и съ два прѣста стисна мерджановата бузка на дѣтето....

Изъ гората блѣсна искра, грѣмна се срѣдъ мъглица димъ и....

И алена кръвъ опрѣска лицето на Кара Илия: —дѣтенцето се катурна въ полата му...

Въздухътъ се продра отъ стрѣвно изрѣмжаване: — Станко, като ястребъ, полетѣ къмъ гората, срѣцу убийцитѣ. Слѣдъ мигъ, опомненъ, бѣсно се спусна и Илия по убийцитѣ на невинната си рожба, като измжкна отъ поясъ скрититѣ си кобуръ и ятаганъ. А по тѣхъ съ писъкъ и клѣтви търтиха и двѣтъ нещастни жени.

Само окървавения трупецъ на пелиначето остана подъ висящата на крушата и опустяла сега за винаги люлка.